

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 12 kwietnia 2021 r. w Warszawie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o dodatek pielęgnacyjny oraz świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji

na skutek odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 lutego 2020 roku, znak: (...) oraz z dnia 18 lutego 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 lutego 2020 roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej H. K. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od listopada 2019 roku do grudnia 2021 roku,

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 lutego 2020 roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej H. K. prawo do świadczenia uzupełnianego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji na okres od listopada 2019 roku do grudnia 2021 roku.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

H. K. w dniu 11 marca 2020 r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 17 lutego 2020 r., znak: (...) mocą, której organ rentowy odmówił jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podważyła ustalenia organu rentowego dotyczące jej aktualnego stanu zdrowia. Wskazała, że przedłożona przez nią i będąca przedmiotem oceny lekarzy orzeczników ZUS dokumentacja medyczna w sposób wyraźny wskazuje, że jest ona osobą całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji. Dodała, że dysponuje dokumentacją medyczną, obrazującą stan jej zdrowia, w tym kartami leczenia szpitalnego, z których wynika, że od kwietnia 2019 r. jest osobą niepełnosprawną w związku z powikłaniami po operacji wstawienia endoprotezy biodra, a w konsekwencji sepsy organizmu. Potwierdza to orzeczenie wydane przez (...) Centrum (...) o Niepełnosprawności, które zaliczyło ją do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Wskazała, że dysponuje również zaświadczeniem wystawionym przez lekarza specjalistę neurologa ze stacjonarnego ośrodka (...) w L., potwierdzającym, że od pół roku nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. Nadmieniała, że bez pomocy osób trzecich nie jest w stanie wykonywać wielu prostych czynności życia codziennego, tj. nie jest w stanie samodzielnie ubrać się i rozebrać, wykonać toalety, usiąść na łóżku, a nawet utrzymać w rękach szklanych naczyń z uwagi na niedowład kończyn. Z uwagi na zaawansowane schorzenia ortopedyczne, nie może także poruszać jedną nogą i

przenieść ciężaru na drugą, wyciągnąć nogę na łóżko, czy też przejść z pozycji siedzącej do leżącej i na odwrót. Ponadto nie jest w stanie przygotowywać sobie posiłków oraz ma problemy z ich konsumpcją z uwagi na niemożność utrzymania w dłoni naczyń oraz sztućców. Dodała, że w związku z rehabilitacją oraz koniecznością przystosowania domu do niepełnosprawności, zmuszona jest stale ponosić duże nakłady finansowe. Wskazała również, że wymaga całodobowej opieki, natomiast jej córka z uwagi na pracę, nie może jej poświęcić wystarczającej ilości czasu. Stwierdziła, że jej stan zdrowia nie rokuje poprawy, a wręcz ulega pogorszeniu wobec, czego zasadnym jest przyznanie na jej rzecz prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Nadmienila, że może przedłożyć dodatkową dokumentację z leczenia oraz rehabilitacji na okoliczność swojego stanu zdrowia. W konkluzji odwołania ubezpieczona wniosła więc o zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 17 lutego 2020 r. poprzez stwierdzenie, że jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji, a także o przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 11 marca 2020 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 31 marca 2020 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że decyzja ZUS wydana została na podstawie art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 z późn. zm.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że ubezpieczona została w toku postępowania wyjaśniającego skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 10 lutego 2020 r. stwierdziła, że stan jej zdrowia nie powoduje u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji. Na tej podstawie organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do dodatku pielęgnacyjnego (odpowiedź na odwołanie z dnia 31 marca 2020 r. k. 10 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2020 r., ubezpieczona reprezentowana przez pełnomocnika procesowego – swoją córkę E. K. sprecyzowała, że jej odwołanie z dnia 11 marca 2020 r. dotyczy dwóch decyzji organu rentowego, tj. decyzji z dnia 17 lutego 2020 r., znak: (...) odmawiającej jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego oraz decyzji z dnia 18 lutego 2020 r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do świadczenia uzupełniającego dla osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu w/w pisma odwołująca powołała się na tożsamą argumentację jak w odwołaniu z dnia 11 marca 2020 r. i załączyła dodatkową dokumentację medyczną, dotyczącą jej hospitalizacji w (...) Szpitalu Wojewódzkim w W. B. Centrum (...) w okresach: od dnia 27 listopada 2017 r. do dnia 30 listopada 2017 r., od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 5 marca 2018 r., od dnia 23 października 2018 r. do dnia 25 października 2018 r. oraz od dnia 5 kwietnia 2019 r. do dnia 12 kwietnia 2019 r., a także wyniki badań laboratoryjnych i zaświadczenia z ośrodka (...) w L., dotyczące przebiegu procesu rehabilitacji (pismo procesowe z dnia 10 czerwca 2020 r. k. 21-24, odwołanie od decyzji z dnia 18 lutego 2020 r. k. 27-27v wraz z załącznikami k. 28-88 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. K., ur. (...), od dnia 1 lutego 2013 r. jest uprawniona do emerytury. Wcześniej ubezpieczona pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy z powodu schorzeń narządu wzroku. W okresie od dnia 27 listopada 2017 r. do dnia 30 listopada 2017 r. była hospitalizowana w (...) Szpitalu Wojewódzkim w W. B. Centrum (...) z rozpoznaniem choroby zwyrodnieniowej kolana prawego. W dniu 28 listopada 2017 r. u ubezpieczonej wykonano operację endoprotezoplastyki stawu kolanowego prawego przedziału przyśrodkowego. Następnie była ona hospitalizowana w w/w placówce medycznej w okresie od dnia 1 marca 2018 r. do dnia 5 marca 2018 r. z powodu pierwotnej obustronnej koksartozy z artrozą biodra prawego i wykonano u niej protezoplastykę całkowitą biodra prawego. W trakcie zabiegu doszło do powikłania w postaci obłuzowania i w związku z tym ubezpieczona była ponownie hospitalizowana w okresie od dnia 23 października 2018 r. do dnia 25 października 2018 r. i wykonano u niej rewizję z wymianą jednego elementu. Kolejna hospitalizacja miała miejsce od dnia 5 kwietnia 2019 r. do dnia 12 kwietnia 2019 r. i rozpoznano u niej zakażenie, a także odczyn zapalny po endoprotezoplastyce z przetoką i wykonano wycięcie przetoki i masywne płukanie. Od kwietnia 2019 r. ubezpieczona jest poddawana rehabilitacji z powodu zaawansowanych schorzeń ortopedycznych w ośrodku rehabilitacji stacjonarnej (...) w L.. Ostatnia hospitalizacja miała miejsce w okresie od dnia 27 lipca 2020 r. do dnia 6 września 2020 r. ze wskazaniem, że ubezpieczona porusza się na wózku inwalidzkim i próbuje chodzić przy balkoniku na krótkich dystansach. Orzeczeniem z dnia 3 lipca 2019 r. (...) ds.

Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył H. K. do znacznego stopnia niepełnosprawności na okres do dnia 30 maja 2020 r. z powodu upośledzenia narządu ruchu (orzeczenie z 3 lipca 2019 r. k. 4, dokumentacja medyczna k. 28-88 a.s.).

W dniu 22 listopada 2019 r. ubezpieczona H. K. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do świadczenia uzupełniającego dla osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji. W związku z powyższym została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który po przeprowadzeniu badania wydał w dniu 16 grudnia 2019 r. orzeczenie stwierdzające, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Od w/w orzeczenia, ubezpieczona wniosła sprzeciw wobec, czego sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska ZUS przeprowadziła badanie ubezpieczonej w wyniku, którego podtrzymała dotychczasowe orzeczenie wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS i stwierdziła, że H. K. nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji (wniosek z dnia 22 listopada 2019 r. – nienumerowana karta aktu organu rentowego nr (...), orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16 grudnia 2019 r. k. 6, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 lutego 2020 r. k. 8 a.s.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 lutego 2020 r., organ rentowy wydał w dniach 17 lutego 2020 r. i 18 lutego 2020 r. dwie decyzje, znak: (...) mocą których odmówił ubezpieczonej prawa do dodatku pielęgnacyjnego, a także świadczenia uzupełniającego dla osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji (decyzje ZUS z dnia 17 lutego 2020 r. i 18 lutego 2020 r., znak: (...)) Od powyższych decyzji H. K. złożyła odwołania, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 11 marca 2020 r. k. 3, pismo procesowe z dnia 10 czerwca 2020 r. k. 21-24, odwołanie od decyzji z dnia 18 lutego 2020 r. k. 27-27v a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy (...)w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: ortopedy i neurologa celem ustalenia, czy odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej, czy jest zdolna, czy też całkowicie niezdolna do samodzielnej egzystencji oraz, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 10 kwietnia 2020 r. k. 12 a.s.).

W opinii z dnia 15 lipca 2020 r. biegła sądowa z zakresu neurologii dr B. A. rozpoznała u odwołującej stan po kilkukrotnej operacji endoprotezoplastyki stawu biodrowego prawego powikłanej sepsą, koksartrozę obustronną, gonartrozę obustronną, migotanie i trzepotanie przedsionków, przewlekłą niewydolność nerek oraz zwyrodnieniową chorobę kręgosłupa. Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania, biegła stwierdziła, że przebyte leczenie operacyjne i rehabilitacyjne pozwoliło na uzyskanie częściowej poprawy stanu zdrowia. Biegła w konkluzji opinii wskazała jednak, że przy aktualnym stopniu zaawansowania schorzenia oraz nasilenia objawów, nie może wypowiedzieć się jednoznacznie, co do całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji, ze względu na ogólny stan zdrowia. Biegła podkreśliła, że w przypadku odwołującej wiodącym schorzeniem jest choroba ortopedyczna i dlatego decydujące znaczenie będzie miała opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii dr B. A. z dnia 15 lipca 2020 r. k. 105-107 a.s.).

W opinii z dnia 3 listopada 2020 r. biegły sądowy z zakresu (...) rozpoznał u odwołującej stan po endoprotezoplastyce totalnej biodra, powikłanej zakażeniem i przetoką, stan po endoprotezoplastyce rewizyjnej, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, zwyrodnienie kolan, znaczną dysfunkcję barków w przebiegu rozległego uszkodzenia obustronnego stożka rotatorów, a także stan po endoprotezoplastyce kolana prawego. W ocenie biegłego analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że badana jest całkowicie niezdolna do samodzielnej egzystencji od dnia 23 października 2018 r., a więc od momentu wystąpienia obłuzowania protezy stawu biodrowego prawego. Po przebytej operacji endoprotezoplastyki stawu biodrowego prawego w dniu 2 marca 2018 r. doszło do powikłania w postaci obłuzowania protezy, co wymagało wykonania operacji rewizyjnej, a następnie doszło do powstania zakażenia i odczynu zapalnego oraz powstania przetoki, co wymagało wykonania kolejnych operacji i intensywnego leczenia antybiotykowego i zmian opatrunków. Ostatecznie po operacji wykonanej w dniu 25 kwietnia 2019 r. udało się uzyskać wygojenie przetoki i rany. Jednak w czasie długotrwałego leczenia, od momentu wystąpienia powikłania odwołująca stała się osobą niesamodzielną i zniedołężniałą. Także według kart informacyjnych leczenia w oddziale rehabilitacyjnym w latach 2018-2020 wynika, że pomimo prowadzonej intensywnej rehabilitacji, w tym rehabilitacji szpitalnej, odwołująca

nadal porusza się na wózku inwalidzkim. Jak wykazało przeprowadzone badanie przedmiotowe, odwołująca faktycznie porusza się na wózku inwalidzkim i z trudem wstaje z wózka. Zaobserwowana niesprawność pozwala stwierdzić, że nie jest w stanie wykonywać zakupów, ani przygotowywać pożywienia, ani nie jest w stanie wykonywać czynności związanych z toaletą i higieną ciała, a także rozbierania i ubierania dolnych części garderoby. Nie wykonuje również żadnych czynności porządkowych w gospodarstwie domowym, ani nie załatwia samodzielnie spraw poza domem. Taki stan powoduje z kolei, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Rokuje poprawę po obniżeniu wagi ciała i prowadzeniu dalszej rehabilitacji. Biegły sądowy określił, że niezdolność do samodzielnej egzystencji ma charakter okresowy do dnia 31 grudnia 2021 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 3 listopada 2020 r. k. 144-146 a.s.).

Do powyższych opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe z dnia 3 lutego 2021 r. k. 172-173, pismo procesowe z dnia 23 lutego 2021 r. k. 220-221 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sprawy, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: z zakresu neurologii dr B. A. i z zakresu (...). Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym, Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy, jako dowód kluczowy dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uznał opinię sporządzoną przez powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu (...), ponieważ jest to biegły o specjalności odpowiedniej do ujawnionych, wiodących u odwołującej jednostek chorobowych. Opinię biegłego, Sąd uznał za fachową i przekonującą. Na podstawie obszernego wywiadu, wnikliwej analizy dokumentacji medycznej pacjentki oraz wyników bezpośrednich badań przedmiotowych, biegły powyższej specjalności potwierdził występowanie u skarżącej określonego rodzaju schorzeń, ocenił stopień ich nasilenia, a także określił ich wpływ na możliwość samodzielnego wykonywania podstawowych czynności życiowych. Motywując swoje stanowisko w powyższej kwestii biegły wyjaśnił, że mimo prowadzonej intensywnej rehabilitacji, w tym rehabilitacji szpitalnej, odwołująca nadal porusza się na wózku inwalidzkim. Jak wykazało przeprowadzone badanie przedmiotowe, odwołująca faktycznie porusza się na wózku inwalidzkim i z trudem wstaje z wózka. Zaobserwowana niesprawność pozwala stwierdzić, że nie jest w stanie wykonywać zakupów, ani przygotowywać pożywienia, ani nie jest w stanie wykonywać czynności związanych z toaletą i higieną ciała, a także rozbierania i ubierania dolnych części garderoby. Nie wykonuje również żadnych czynności porządkowych w gospodarstwie domowym, ani nie załatwia spraw poza domem. Taki stan powoduje, że jest ona niezdolna do samodzielnej egzystencji na okres do dnia 31 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w całości podzielił treść ww. opinii, czyniąc ją podstawą swoich ustaleń, albowiem opinia ta jest wyczerpująca, jasna i logiczna, a biegły swoje stanowisko w sposób obszerny i zrozumiały uzasadnił w oparciu o całą dostępną dokumentację medyczną odwołującej. Brak było zatem podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego tym bardziej, że żadna ze stron nie zakwestionowała powyższej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania H. K. od decyzji organu rentowego z dnia 17 lutego 2020 r., znak: (...) oraz z dnia 18 lutego 2020 r. znak:(...) są zasadne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz.U. z 2021 r. poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, z zastrzeżeniem ust. 4.

Jak wskazuje judykatura, jedną z przesłanek przyznania dodatku pielęgnacyjnego jest stwierdzenie niezdolności do samodzielnej egzystencji. Pojęcie to ma szeroki zakres i obejmuje opiekę (pielęgnację) i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego; drugą przesłanką do przyznania tego dodatku jest całkowita niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 marca 2003 r., I AUa 651/02). Ponadto niezdolność do samodzielnej egzystencji występuje nawet wtedy, gdy osoba całkowicie niezdolna do pracy może wypełniać niektóre z elementarnych czynności życiowych we własnym zakresie o ile w pozostałym zakresie jest pozbawiona praktycznej możliwości egzystowania w humanitarnych warunkach bez koniecznej stałej lub długotrwałej pomocy ze strony osoby drugiej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. III AUa 633/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 września 2013 r., sygn. III AUa 1642/12). W orzecnictwie wskazuje się również, iż zgodnie z art. 13 ust. 5 ww. ustawy, całkowitą niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się wówczas, gdy stwierdzone zostanie naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Ponadto podnosi się, że niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia „niezdolności do samodzielnej egzystencji” należy odróżnić opiekę oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu „niezdolność do samodzielnej egzystencji” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 6 marca 2013 r., sygn. III AUa 1235/12).

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczona w chwili obecnej nie ukończyła 75 lat, a zatem uzyskanie prawa do świadczenia w jej przypadku uzależnione było od stwierdzenia u niej istnienia całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Z kolei regulacje dotyczące świadczenia uzupełniającego, o które również ubiega się ubezpieczona H. K., zostały zamieszczone w ustawie z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. z 2021r., poz. 353), zwanej dalej ustawą o świadczeniu uzupełniającym. Zgodnie z treścią art. 1 ust. 2 tej ustawy, celem świadczenia uzupełniającego jest dodatkowe wsparcie dochodowe osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Na podstawie art. 2 ust. 1, takie świadczenie przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji. W myśl art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym, w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, dotyczących postępowania w sprawie świadczenia uzupełniającego, wypłaty tego świadczenia oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1, stosuje się odpowiednio m.in. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem art. 136 tej ustawy.

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy zważył, że H. K. spełniła przesłankę dotyczącą całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji, bowiem jak wynika z opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu (...) nie jest ona zdolna do podejmowania samodzielnie czynności życia codziennego. Odwołująca jest osobą wymagającą opieki i pomocy z powodu schorzeń ortopedycznych, co najmniej na okres do dnia 31 grudnia 2021 r. Aktualny poziom dysfunkcji organizmu ubezpieczonej w obszarze ortopedycznym powoduje jej okresową niezdolność do samodzielnej egzystencji, która przejawia się m.in. w tym, że H. K. wymaga pomocy przy sporządzaniu posiłków,

utrzymywaniu higieny, robieniu zakupów, ubieraniu i rozbieraniu się. Nie wykonuje żadnych czynności porządkowych w gospodarstwie domowym, ani nie załatwia samodzielnie spraw poza domem. Cały czas wymaga również rehabilitacji i leczenia farmakologicznego. Pomimo prowadzonej intensywnej rehabilitacji, odwołująca nadal porusza się na wózku inwalidzkim. Jej niezdolność do samodzielnej egzystencji jest związana ze schorzeniami ortopedycznymi, w tym z powikłaniami po operacji wstawienia endoprotezy biodra, a w konsekwencji sepsy organizmu. Na opinii w/w biegłego sądowego, Sąd się oparł, albowiem biegły uwzględnił w niej całą dostępną dokumentację medyczną ubezpieczonej z przebiegu jej leczenia w latach 2017-2020, prawidłowo również opisał przebieg schorzeń występujących u H. K. i wypowiedział się na temat jej stanu zdrowia oraz rokowań w tym zakresie. Wobec tego Sąd do opinii nie miał żadnych zastrzeżeń, gdyż została ona sporządzona w sposób fachowy i prawidłowy. Zawiera opisy wyników badań, jakie biegły sam przeprowadził, opisy stanu zdrowia ubezpieczonej w oparciu o dokumentację medyczną, a przede wszystkim logicznie umotywowane i jednoznaczne wnioski, co do istnienia u ubezpieczonej niezdolności do samodzielnej egzystencji na okres do dnia 31 grudnia 2021 r. Warto również podkreślić, że opinia biegłego sądowego, która była podstawą zasadniczych ustaleń w niniejszej sprawie nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Ubezpieczona stanowiska biegłego sądowego nie kwestionowała, co potwierdziła w piśmie procesowym z dnia 3 lutego 2021 r. Organ rentowy również do opinii biegłego sądowego nie wniósł merytorycznych zastrzeżeń pod kątem stwierdzonej u ubezpieczonej niezdolności do samodzielnej egzystencji, w szczególności po zapoznaniu się z całą nadesłaną dokumentacją medyczną.

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, uznał, że odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 17 lutego 2020 r. i z dnia 18 lutego 2020 r. zasługują na uwzględnienie. W realiach rozpoznawanej sprawy odwołująca spełniła bowiem wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania na jej rzecz prawa do ww. świadczeń. Termin, od którego Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonej prawo do ww. świadczeń określony został w oparciu o dyspozycję art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. W oparciu o wskazaną powyżej regulację, Sąd Okręgowy przyznał odwołującej prawo do dodatku pielęgnacyjnego oraz świadczenia uzupełniającego dla osoby niezdolnej do samodzielnej egzystencji od listopada 2019 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o świadczenie, do grudnia 2021 r. zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu (...).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami organu (...)